

Pentti Karvonen

ROHKEUDEN PUUTETTA, VAI VÄÄRYYDEN HYVÄKSYNTÄÄ?

NEUVOSTOLIITTO HYÖKKÄSI Suomeen 1939. Sen on maan johto tunnustanut. Tarkoitus oli ottaa koko Suomi hallintaan. Kun se ei onnistunut sodassa, yritykset jatkuivat sodan jälkeen monella tavalla. Ilman että Suomesta löytyi taitoa vastustaa näitä toimia, Suomi olisi siirtynyt N-L:n hallintaan.

Sotakorvaukset ja talouden kaikinpuolinen ahdinko olivat todellinen koetinkivi, josta vain valtavien ponnistuksien ja taitavan politiikan avulla selvitettiin. Ruotsin apu ja myöhemmin myöskin muitten länsivaltioiden taloudellinen apu oli ensiarvoisen tärkeää.

Paasikivi taituroi itsensä ensin Stalinin suosioon ja käytti myöhemmin asemaansa hyväksi, kun piti estää Neuvostoliiton pyrkimys ottaa Suomen teollisuus ja suuryritykset haltuun. Tätä haltuunottoyritystä tuettiin myöskin Suomesta. Jopa erään hallituksen hallitusohjelmassa oli sosialisointivaihtoehtoja.

Paasikivi osasi vedota siihen, ettei Suomen lakien mukaan tällainen osuuksien myyminen ollut laillista. Suomen kaikinpuolinen kanssakäyminen länsivaltioiden kanssa yritettiin estää. Ainoa liikenneyhteys oli kaksi kertaa viikossa tapahtuva laivavuoro Tukholmaan.

Taloudellisten yhteyksien luominen länteen oli äärimmäisen vaikea asia. Varsinkin kun Suomesta löytyi tätäkin vastustava suuri joukko, jotka eivät katsoneet hyvällä Suomen selviytymistä. Paasikiven osuus oli merkittävä.

Tämä Paasikiven saavuttama menestys aktivoi muitakin poliitikkoja suomettumisen tielle. Kaikilla eivät pyrkimykset olleet epäitsekkeitä Suomen hyväksi toimimiseen, vaan tästä mielitelystä syntyi tapa päästä valtaan. Silloin varsinainen asia saattoi unohtua omien pyrkimysten takia.

”Sotasyyllisten” tuomitseminen oli varmasti tähän liittyvä asia. Tietämättä tosin tämänkään asian kaikkia tosiasioita, lienee kuitenkin varmaa, että suomalaisia oli avustamassa ”syyllisten” tuomitsemisessa, joka samalla varmisti oman karriäärin nousua. Todellista suomettumista ja ROHKEUDEN puutetta osoittaa se, ettei ”sotasyyllisten” tuomioita ole saatu purettua.

Miten on sitten asianlaita pieneltä Suomelta Neuvostoliiton vahvemman oikeudella otettujen alueiden palautuksen suhteen? Kansainvälisten lakien mukaan rajan siirto ei vie omistusoikeutta. Me karjalaiset siis edelleen omistamme Karjalamme!

Esi-isämme ovat omistaneet Karjalan maat ja mannut satoja vuosia. Alue on ollut milloin Venäjän, milloin Ruotsin hallinnassa. Asukkaat ovat kuitenkin jatkaneet asumista ja omistamista valtiosta riippumatta. Tietenkin on pitänyt alistua hallitsevan valtion lakien alaisuuteen.

Pentti Karvonen, maailmanmestari, puheenjohtaja

Nyt ensimmäisen kerran väestö muutti rajan siirron myötä jäljelle jääneeseen Suomeen. Tämä ei kuitenkaan kansainvälisten lakien mukaan vienyt omistusoikeutta rajan toiselle puolelle jääneeseen omaisuuteen.

Nämä tosiasiat tietäen onkin ihmeellistä, että suurella osalla suomalaisia näyttää olevan edelleen ajatus: ”Meni mikä meni, ei sitä kannata haikailla takaisin”. Jos näin ajatellaan silloin ollaan valmiit hyväksymään vahvan oikeus. Hyväksytään vääryys. Ollaan valmiit odottamaan vahvan seuraavaa siirtoa.

Suomettuneiden päättäjien ja päättäjiksi pyrkivien motiivien toimilleen saattaa ymmärtää, vaikkei hyväksyä, mutta tavallisten kansalaisten, jopa karjalaisten välinpitämät-

tömyys suorastaan hämmästyttää.

Ellei henkilökohtaisesti kiinnostaisikaan koko Karjala, niin vääryyden korjaaminen pitäisi olla jokaisen ihmisen mielenkiinnon kohteena. Tältä pohjalta en voi olla ärsyyntymättä, kun jopa Karjalan Liiton kesäjuhlien yhteydessä puheeksi otettu palautusasia saa osakseen vain olankohautuksen ja toteamuksen, mitä me sillä tekisimme, sehän tulisi mahdollittoman kalliiksikin.

Kysymys asianomaiselle: ”Ottaisitko vai jättäisitkö, jos Sinulle tarjottaisiin jostakin päin Suomea esim 100 hehtaaria maata? Ilmeistä välinpitämättömyyttä ja rohkeuden puutetta.

Mikä sitten on meidän karjalaisten yhteistyö palautusasiassa? Yritykset saada kaikki

karjalaiset yhteisöt edes neuvottelemaan siitä, miten parhaalla tavalla voisimme meille ja koko Suomelle tärkeää asiaa edistää, ovat toistaiseksi kilpistyneet sanontaan ”Niitten kanssa emme halua olla missään tekemisissä.”

Kun näin on, asia ei parhaalla mahdollisella tavalla edisty. Mielestäni pitäisi kyetä edes neuvottelemaan, miten olisi toimittava asian edistämiseksi. Ellei siihen kyetä, miten voimme odottaa, että saamme mahdollisimman suuren joukon suomalaisia asian taakse ja asian edes neuvottelupöytään todellisten päättäjien kesken.

Jään odottamaan ROHKEUDEN palautumista ja esi-isiamme osoittaman rohkeuden kunnioittamista niin rauhan kuin sodankin aikana.

Todellista suomettumista ja rohkeuden puutetta osoittaa, ettei sotasyyllisten tuomioita ole saatu purettua.